

Fryslân – Elburg 1-3

Het was weer tijd voor Europees volleybal afgelopen zaterdag. Na eerdere avonturen in de provincies Groningen, Overijssel, Gelderland, Noord-Holland, Noord-Brabant en Limburg stond dit keer een bezoek aan Friesland op het programma. Zonder Gert-Jan, want die dronk liever bier in Nordhorn. Daniel, die overal de weg kent vanwege zijn internationale carrière als krantenbezorger, ging op eigen gelegenheid. De rest van het team vertrok op hoop van zegen richting Leeuwarden voor de confrontatie met VC058, de volleybaltrots van it Heitelân. Het is natuurlijk verleidelijk om bij wedstrijden met Friese tegenstanders allerlei cliché's over grote Pieren, stugge mensen en andere Friese folklore uit de kast te halen, maar dat doen we niet. We werden namelijk bijzonder hartelijk ontvangen, toen we via Sneek, IJlst, Sloten, Stavoren, Hindeloopen, Workum, Bolsward, Harlingen, Franeker, Dokkum en een stukje Bonkevaart het prachtige nieuwe sportcomplex Wiarda betraden. Op aanwijzing van een attente plaatselijke voetballer liepen we drie keer om het gebouw en als vanzelf opende zich een deur die toegang gaf tot het walhalla van het Friese volleybal. In de nok van het complex bevindt zich een kantine met uitzicht op de sportzaal en de naastgelegen voetbalvelden. Ons hart sprong open toen de vaste bespeler daarvan het roemruchte Blauw-Wit bleek te zijn. Met enthousiaste aanmoedigingen hielp Robert van Esterik hoogstpersoonlijk het vierde elftal naar een keurig 4-1 winst op het hoger aangeslagen QVC. Na twee rondjes koffie, een potje tafelbiljart en tafelfootbal daalden we af naar de catacomben voor onze eigen wedstrijd. Daniel meldde telefonisch dat hij inmiddels Spittelberg had bereikt.

In de kleedkamer bereidden wij ons verder voor op het treffen met de ploeg die ons in 't Huiken kansloos had gelaten. Noem het verdringing, noem het Alzheimer, noem het desinteresse...eigenlijk konden we ons die thuiswedstrijd nauwelijks meer voor de geest halen. Iets met een middenaanvaller en een scherpe diagonaalaanval, maar dat was het dan ook wel. Bij het inslaan kwam er weer wat meer naar boven, want de geelblauwen bleken de ballen hard naar beneden te heien. Wij hielden ons maar weer vast aan de gedachte dat overdadig aanvalsgeweld doorgaans niet gepaard gaat met een stabiele passing. We probeerden het inspelen nog wat te rekken om Daniel tijdig te laten aansluiten, maar toen hij per Whatsapp vroeg 'waar in Vriesland zijn jullie eigenlijk?' werd ons duidelijk dat we een list nodig hadden. Die list heet doorgaans Kroes. En dus ook ditmaal. Gewapend met een paar keepershandschoenen toonde hij zich bereid zijn handen voor de Friese kanonskogels te laten wapperen. Bij het tossen koos VC058 voor de service en de scheidsrechter ditmaal voor de bok, waardoor wij veroordeeld waren tot het verwerken van de opslag. Dat ging ons onder leiding van Mannus best aardig af. En de Friezen zoals gehoopt wat minder. En zo wonnen we voor het eerst een set op Friese bodem: 20-25. De wedstrijd kabbelde lekker voort, met voor de vorm af en toe een draagballetje van Wouter en shotje van Daan en paar lieve aanvallende en blokkerende tikjes van Nubbie. Weinig verheffend allemaal: 22-25. Daniel meldde vanuit het Prater Park in Wenen dat we het goed deden, maar dat we moesten oppassen omdat er geen set zoveel verloren gaat of het is wel de derde. Het orakel bleek het goed gezien te hebben. Een geruststellende voorsprong van vier punten ketsten we in no time weg naar een 22-25 nederlaag. Leuk voor de sympathieke thuisploeg, maar niet onze bedoeling. Daarom schroefde Wouter voor de vierde set zijn service-arm aan. Voor de mannen aan het net een teken om met de handen het eigen hoofd goed te ondersteunen teneinde de impact van een eventueel iets te lage opslag te minimaliseren. Dat bleek echter niet nodig. Nadat de stofwolken waren opgetrokken stonden we op een veilige voorsprong. Kroes deed nog even voor hoe je een eerste tempo aanval blokkeert. En toen de Friese menigte daarvan net bekomen was, liet hij zien hoe je heel hard langs zo'n blok kunt slaan. Zijn daaropvolgende imitatie van een geslicede backhand aanval door het midden stierf helaas in schoonheid. Al met al brachten deze frivoliteiten ons tot een ruime 15-25 setwinst. En dus tot een onverwachte 1-3 winst. Volgende week gaat het verder. Dan tegen de import-Groningers van Donitas.